

YASUNARI KAWABATA

**Bên ngoài
Cõi chết**

Nguyễn Văn Lý dịch

BÊN NGOÀI CỒI CHẾT

Yasunari Kawabata

Nguyễn Vạn Lý dịch

bên ngoài cõi chết

Yasunari Kawabata

Nguyễn Vạn Lý dịch

*Bìa: **M.C.P***

*Nguồn: **Internet***

*Trình bày: **Muôn Phương***

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

**bên ngoài
cối chết**

YASUNARI KAWABATA

Nguyễn Vạn Lý dịch

TÁC GIẢ VÀ TÁC PHẨM

Kawabata Yasunari là một đại văn hào Nhật Bản. Ông được giải thưởng NOBEL về văn chương năm 1968. Độc giả Việt Nam biết đến ông nhiều qua các tiểu thuyết lớn như *Xử Tuyệt*, *Ngàn Cánh Hạc*, *Tình Yêu Và Nỗi Buồn*... Kawabata cũng viết những truyện rất ngắn. Truyện ngắn *Bên Ngoài Cõi Chết* dưới đây rút ra từ một tuyển tập truyện ngắn của ông, có tên là “Những Truyện Ngắn Bằng Bàn Tay.”

Trong truyện này, một cô gái trẻ mười bảy tuổi trầm mình xuống biển tự tử vì gia đình cấm không cho gặp người yêu. Vì người con gái chết trẻ nên tình yêu trinh nữ của nàng vẫn còn vĩnh viễn nguyên vẹn. Năm mươi lăm năm sau, nàng trinh nữ ấy gặp lại người tình, nay đã già ngoài bảy mươi tuổi. Có thể họ gặp nhau trong cõi chết, mà cũng có thể là trong cõi của người sống. Kết luận của truyện cho người trinh nữ đã chết và người yêu nhập vào một cây cổ thụ, có lẽ phản ánh quan niệm tình yêu lý tưởng của Kawabata - một thứ tình yêu tinh khiết không gợn một chút dục vọng xác thịt.

* * *

Lão già và người thiếu nữ đang đi.

Hai người trông có vẻ kỳ cục về nhiều phương diện. Hai người cách nhau tới sáu mươi tuổi, nhưng họ dường như không hề quan tâm đến điều ấy, dù là đôi chút. Họ sát cánh bước đi bên nhau như một đôi tình nhân. Lão già thì điếc. Lão không nghe thấy những gì người thiếu nữ nói. Nàng mặc một chiếc kimono màu tím có vẽ những mũi tên nhỏ màu trắng, mặc dầu phía bên dưới được che khuất bằng một chiếc “hakama” màu tím đỏ. Ống tay áo của nàng hơi rộng.

Lão già thì mặc quần áo trông giống một người đàn bà nhà quê thường mặc khi đi làm cỏ ngoài ruộng lúa. Lão không đeo bao tay hoặc vải quấn chân, nhưng áo và quần lão bằng vải trông giống quần áo của một người đàn bà. Chiếc quần quá rộng ngang thắt lưng gây gò của lão.

Trên bãi cỏ ở phía trước hai người một quãng có một hàng rào kẽm khá cao. Tuy hàng rào kẽm chắn ngang đường đi của họ, nhưng họ hầu như không thèm để ý tới. Hai người bước qua hàng rào như một làn gió, mà không cần phải chậm bước lại. Người thiếu nữ dường như để ý đến hàng rào kẽm sau khi hai người đã đi sang bên kia hàng rào.

“Trời!” nàng nhìn lão già đăm đăm với đôi mắt dò hỏi.

– Anh Shintaro, anh cũng đi xuyên qua hàng rào được, hả anh?

Lão già không nghe thấy câu hỏi. Nhưng lão nắm lấy hàng rào và bắt đầu lay mạnh. Lão gào lên:

– Đồ khốn này! Đồ khốn này!

Lão đẩy hàng rào mạnh đến nỗi hàng rào bật ra xa khỏi lão, và làm lão ngạc nhiên. Lão lão đảo và nắm lấy hàng rào, thân thể lão nghiêng về phía trước.

Người thiếu nữ kêu lên và chạy lại ôm lấy vai lão.

– Shintaro, anh phải cẩn thận! Sao thế này? Anh hãy buông tay khỏi hàng rào đi.

Rồi nàng nói thêm:

– Sao bây giờ anh nhẹ thế!

Cuối cùng lão già đứng lên được. Trong lúc lão thở hổn hển, vai lão nhô lên và hụp xuống.

– Cám ơn.

Lão nói và lại nắm hàng rào, lần này thật khế bằng một bàn tay. Rồi lão tiếp tục nói bằng một giọng nói lớn đặc biệt của người điếc:

– Hết ngày này sang ngày khác, anh đã quen với việc nhặt banh gôn ở phía bên kia hàng rào này. Đó là nghề của anh trong suốt mười bảy năm.

– Chỉ có mười bảy năm thôi à? Thế đâu có lâu dài gì!

– Họ đánh banh về bất cứ phía nào họ thích! Trái banh âm vang lên khi đụng phải lưới. Cứ mỗi tiếng động anh lại cúi đầu xuống tránh, cho đến lúc anh quen

dần. Chính những âm thanh ấy làm tai anh điếc. Cái việc làm khốn kiếp này!

Hàng rào kẽm, dùng để bảo vệ những người xem đánh gôn, có bánh xe đẩy ở dưới và có thể đẩy đi về bất cứ phía nào của sân tập đánh gôn. Sân tập và sân gôn phân cách nhau bằng một hàng cây. Hàng cây không đứng thẳng lối vì những cây này mọc lên tự nhiên, và được để lại khi cả khu vườn được làm thành một sân chơi gôn.

Lão già và thiếu nữ bắt đầu bước xa khỏi hàng rào.

Thiếu nữ nói:

– Anh có thể nghe thấy những âm thanh thân yêu cũ của sóng biển.

Muốn cho lão già nghe thật rõ, nàng ghé miệng vào tai lão và nhắc lại:

– Anh có thể nghe thấy âm thanh thân yêu cũ của sóng biển.

– Cái gì?

Lão già nhắm mắt lại.

– Misako ơi, hơi thở của em thực là ngọt ngào. Giống y như ngày xưa vậy.

– Anh không nghe thấy âm thanh thân yêu cũ của sóng biển hay sao?

– Sóng biển? Có phải em nói sóng biển? Và thân yêu nữa? Làm sao sóng biển có thể thân yêu đối với em, sau khi em đã chết chìm trong sóng biển ấy?

– Thực là thân yêu, em đã trở về căn nhà cũ của em sau năm mươi lăm năm để thấy anh cũng trở lại cố hương. Ôi, thơ mộng quá!

Mặc dầu lão già không còn nghe thấy

những lời nói của nàng mà nàng vẫn nói tiếp:

– Em trâm mình xuống biển là đúng lắm. Nhờ thế em đã và sẽ vẫn có thể yêu anh mãi mãi, giống y như em yêu anh lúc em chết. Hơn nữa, tất cả mọi ký ức của em chấm dứt ở tuổi mười bảy. Theo như em biết thì anh vẫn mãi mãi là một thanh niên trẻ. Đối với anh cũng vậy, anh Shintaro của em. Nếu em không tự tử lúc em mười bảy tuổi và nếu anh trở về để thăm em, anh sẽ trông thấy một bà già bản thủ. Thực là hãi hùng! Như thế em làm sao dám gặp anh nữa.

Lão già bắt đầu nói, bằng giọng lầm bầm của một người điếc:

– Anh đi lên tận Đông Kinh, nhưng anh vẫn không khá được. Anh trở lại cố hương thành một lão già bất mãn. Anh

xin được một việc làm tại sân gôn. Đó là sân gôn trông xuống biển, tại đó một người con gái nhảy xuống biển tự tử sau khi người ta cấm cô ta không được gặp anh nữa. Anh năn nỉ họ muốn anh, và họ đã muốn vì tội nghiệp anh.

– Chúng ta đang đi trên mảnh đất trước kia thuộc về gia đình anh, anh Shintaro.

– Đi nhặt banh tại sân tập - đó là những gì anh có thể làm được. Lưng anh đau, nhưng anh vẫn phải tiếp tục. Có một người con gái nhảy xuống biển chỉ vì anh. Bờ đá nơi cô gái gieo mình xuống biển cũng gần đây, vì thế ngay một lão già yếu đuối như anh cũng có thể tới đó và nhảy xuống - vì thế anh vẫn suy nghĩ.

– Đừng làm thế, anh Shintaro! Anh phải tiếp tục sống. Khi anh chết rồi, sẽ

không còn ai trên đời này tưởng nhớ đến em nữa. Lúc đó thì em sẽ chết thực sự đấy.

Thiếu nữ choàng ôm lấy lão già khi nàng nói như thế, nhưng lão đâu có nghe thấy gì.

Cũng như nàng, lão vòng tay ôm nàng.

Lão nói:

– Phải, hãy chết cùng nhau. Em và anh lần này. Em tới để đưa anh đi với em phải không?

– Chết cùng nhau ư? Không, xin anh phải sống. Sống vì em.

Thiếu nữ ngẩng đầu khỏi vai lão già và nhìn thẳng trước mặt. Giọng nàng trở nên linh hoạt:

– Coi kìa! Những cây cổ thụ vẫn còn kia. Tất cả ba cây trông giống y như ngày xưa. Ôi, những cây ấy nhắc nhở em tới những ngày hạnh phúc cũ!

Lão già cũng quay mắt về phía ba cây cổ thụ, khi thấy thiếu nữ chỉ tay về phía đó.

Lão nói:

– Mấy người chơi gön sợ ba cây đó lắm. Họ muốn cưa ba cây ấy xuống. Họ nói những trái banh của họ luôn luôn bật về phía phải, như thể những cây kia cuốn banh của họ bằng một sức mạnh ma quái.

– Những người chơi gön rồi cũng chết đi. Chết sớm hơn là những cây kia đã đứng tại đó hàng thế kỷ rồi. Họ nói những điều ấy là vì họ không hiểu cuộc nhân sinh ngắn ngủi biết bao!

– Tổ tiên của anh đã chăm sóc những cây đó hàng trăm năm, vì thế khi anh bán đất, anh đã bắt họ hứa không được cưa những cây ấy đi.

– Hãy lại đó đi.

Thiếu nữ giục và lấy tay kéo lão già loạng choạng về phía mấy cây cổ thụ.

Nàng đi xuyên qua một thân cây. Lão già cũng đi như vậy.

Nàng kinh ngạc nhìn lão già dẫm dẫm.

– Ô! Anh cũng chết rồi à, phải không anh Shintaro? Anh chết hồi nào?

Lão già không trả lời.

– Anh chết rồi! Anh chết thực rồi phải không anh? Em ngạc nhiên tại sao chúng mình không gặp nhau trong cõi

của người chết. Bây giờ thử xem anh chết thực hay còn sống. Nếu anh chết rồi, em sẽ vào trong cây này với anh.

Lão già và người thiếu nữ biến mất vào trong thân cây. Hai người không bước ra nữa.

Màu chiều bắt đầu nhuộm trên những bụi cây đằng sau ba cây cổ thụ. Chân trời, phía có tiếng sóng biển vọng lại, lơ mờ một màu đỏ nhạt.

